

Kapitola 1

O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Jsem vmáčknutá mezi nehybná těla, takže mám sotva dost místa se nadechnout. Snažím se sama sebe uklidnit, že už budu v Traxxu jen chvíli – maximálně čtvrt hodiny, pokud teda nebude mít na expresní lince ve Vnitřním sektoru zpoždění. Snažím se nevnímat pronikavý chlad, který vychází z průduchů zařízení na čištění vzduchu nad mojí hlavou. Chlad mi proniká kůží na holých nohou.

Ve vlaku panuje strašidelné ticho, zhruba sto lidí sedí namačkaných na sedadlech úplně bez hnutí – hlavy se jim kynklají a oči mají zakryté elegantními brýlemi univerzální velikosti. Evidentně jsem jediná, kdo si všímá té zimy nebo velkých shluků rafinerií na syntetickou ropu, které se míhají za břečkou zastříkaným oknem rychlostí 300 kilometrů v hodině; jediná, kdo má nějaké starosti, třeba jestli jsem ráno napsala nebo nenapsala test z chemie.

Zbylí spolucestující jsou všichni někde jinde – ve světě bez bolesti, bez starostí a bez stresu, v okouzlujícím, fantazijním světě, který existuje jen v jejich hlavě.

Mohla bych utéct do Elusion stejně jako oni, kdybych chtěla, ale už od konce prosince jsem tam nebyla. Neodskočila jsem si tam ani na otočku, jako tihle kolem.

Vlastně si nejsem jistá, jestli svůj Ekvip ještě někdy použiju.

Otevřou se spojovací dveře mezi vagony a uličkou se blíží prodavačka občerstvení – hubená šedivá paní v červeno-modré uniformě. V ruce nese přenosný chladicí box a očima pátrá v davu vytuhlých uživatelů Elusion po známkách života.

„Aaa, vy jste vzhůru,“ obrátí se na mě překvapeně.

„To je šok, co?“

„To je. Už jsem si zvykla vídat všechny s nasazenými Ekvipy.“ Nakloní se ke mně, otevře víko chladicího boxu a odhalí směsici nezdravých pochutin a nápojů. „Je to opravdu fajn, zase si jednou pro změnu s někým popovídat.“

Já si ale nechci povídat, a už vůbec ne o Elusion.

„Máte na něco chuť?“ ptá se.

Zahlédnu balení žvýkaček, co mění chuť, a okamžitě se mi začnou sbíhat sliny. „Jedny tyhle,“ ukazuju na krabičku označenou „citrusy-máta-hořká čokoláda“.

„Tak to bude patnáct kreditů,“ odvětí.

Sáhnu po kabelce a probírám se jejím obsahem, abych našla svoji passkarta. Přestože do školy s sebou potřebuju jen tablet, povedlo se mi v kabelce nashromáždit úctyhodnou změť věcí – balzám na rty, řasenku, obaly od svačiny, suchý šampon, matující pleťové ubrousky. Ve snaze celý proces urychlit si vysypu kabelku do klína. Za posledních pár týdnů jsem byla tak nepořádná a roztěkaná. Nemůžu teď přece ztratit svoji passkarta. Jestli ji nenajdu, nejspíš mě vyhodí z vlaku. Taky bych si nemohla nic koupit, dostat se do školy nebo si odemknout dveře od domu. Passkarta je klíč ke všemu.

„To já jsem si Ekvip ještě nekoupila,“ štěbetá prodavačka a vůbec nevnímá, že já začínám pomalu vyšilovat. „Moje vnoučata se ho ale nemůžou nabažit. Pořád mi vypráví o všech dobrodružstvích, co zažila. Můj vnuk říkal, že byl minulý týden na rybách a chytil u pobřeží Nového Zélandu stotřicetakilového tuňáka,“ oznamuje hrdě. „To moje ostatní vnou-

čata bydlí v D.C., a tak těm druhým závidí. Elusion tam nemají. Aspoň zatím.“

Díky bohu, konečně jsem svoji passkardu našla. Byla mrcha schovaná za kyslíkovým štítem.

„Tady. Omlouvám se.“

Prodavačka si ode mě vezme kartu a naskenuje ji, potom mi ji podá zpátky spolu s krabičkou žvýkaček. Při tom pořád něco vykládá, jako by si už měsíce pořádně nepopovídala.

„Z toho mladého Patrika Simmonse bude boháč, až to CIT schválí. Ani nechci pomyslet, jak mladý musel být, když Elusion vymyslel.“

„On ji nevymyslel,“ opravím ji. „To David Welch.“

Prodavačka zdvihne překvapeně obočí. „Moment. O něm jsem asi nedávno slyšela ve zprávách. Nehoda v HyperSoaru, co?“

Přikývnu a podívám se jinam. Diskusím o tátovi s Patrikem i mámou se vyhýbám, co to jen jde, takže se o něm ani náhodou nebudu vybavovat s nějakou neznámou ženskou v Traxxu.

„Takhle skončit. Shořet takhle v atmosféře jako nic.“ Prodavačka se ramenem opře o opěradlo muže, co sedí na kraji vedlejší řady, a on nehne ani brvou. „Aspoň, že ho to nebolelo. To musí být určitě pro rodinu útěcha.“

Můj bože.

Zaryju si nehty do dlaní v naději, že píchání a tlak odvedou mou pozornost.

Nebudu brečet. Nebudu brečet. Nebudu brečet.

Z ničeho nic Traxx náhle ztratí rychlost, až to všechny na moment vymrští ze sedadel. Chytnu se područek, abych udržela rovnováhu, zatímco mechanicky znějící hlas oznamuje cestujícím, že na Lince T, hlavní spojnici celého dopravního systému, je zpožděný turbovlak. Prodavačka si pro sebe zamumlá něco o tom, jak hrozné uzavírky na Traxxu jsou, a vynadá nějakému chlápkovvi, který je za rozšíření sítě zodpovědný, a pak odkráčí uličkou směrem do dalšího vagonu a mě nechá o samotě.

Vydechnu úlevou a nakloním se trochu vpřed, abych přes pána nalevo viděla ven z vejčitého okna Traxxu na oblohu zahalenou florapetrovými výpary. Žádné další vlaky nejsou v dohledu. To je dobré znamení. Snad budeme moct zase brzo nabrat plnou rychlost. Natáhnu krk, abych líp viděla město pod námi. Jsme na okraji průmyslového Vnitřního sektoru, což dokazují obrovské továrny z betonových panelů a tyčící se ocelové mrakodrapy. Bydlí tu a pracuje skoro 19 milionů lidí, takže stanice Vnitřního sektoru jsou ty vůbec nejucpanější. Vždycky tu byly zácpy.

Vlak ale nestojí dlouho a za pár minut už se řídí kolem obrovských elektronických billboardů, z nichž celá řada promítá reklamy na Elusion a společnost, která ji vyrábí – Orexis.

Lepší svět je ve vaší mysli. Navštivte ho s Orexis!

Uniknout každodennosti nebylo nikdy tak snadné. Najděte si ideální destinaci v Elusion.

Strčím si do pusy žvýkačku a hodím pohledem po zrzavých jednovaječných dvojčatech na protější sedačce, která jsou za svými brýlemi úplně mimo, obě s otevřenými ústy připomínají zombie. Podle pouzdrových sukní a padnoucích sak vypadají na úřednice a nejspíš pracují v režimu Standard 7 – od sedmi ráno do sedmi večer, sedm dní v týdnu. Ať už jsou teď v jakémkoli Exitu, je to asi nejbliž, jak se kdy dostanou ke skutečným prázdninám, vzhledem k tomu, jak těžké je teď pro lidi dostat dovolenou. Máma to měla stejně – úspěšná diplomovaná zdravotní sestra s hektickým obráceným režimem směn. Nějak si ale stejně vždycky dokázala najít čas na rodinu, ale teď...

Promasíruju si zátylek ve snaze přimět se myslet na něco jiného, je to ale dost těžké se všemi těmi Ekvipy okolo, které probouzí vzpomínku na to, jaké to bylo dřív. Víím, že táta by byl rád, kdyby viděl, kolik lidí si vychutnává Elusion. A kdyby tu byl, nejspíš by se mě zeptal, proč nejsem jednou z nich.

Díky Elusion bych se mohla cítit líp – zapomenout, jak těžké je žít každý den bez něho – i když jen na chvíli. Když jsem ale naposledy utek-

la do Elusion a vrátila se do reality, bolest z jeho ztráty byla tisíckrát horší.

O chvílku později se z reproduktorů Traxxu znovu ozve mechanický hlas a ohlašuje příjezd do Městského obvodu. Všude kolem mě se z náramků začínají ozývat alarmy vytrhující lidi z jejich Exitů. Pohyby dvojčat sedících naproti mně jsou zpomalené, nejdřív si sundávají brýle, potom si z uší vytahují sluchátka. Rozmrkávají si oči a zírají do prázdna, zatímco se jim obličejové svaly křečovitě stahují, jako by jim po tváři probíhaly miniaturní rázové vlny. Můj zavalitý soused při odpojování od Ekvipu hluboce zasténá a pak tam sedí skoro jako by byl katatonický.

Někdo si myslí, že příznaky postšoku jsou jen malá cena za čas strávený v Eluion, ale mně tedy tyhle vedlejší účinky rozhodně nechybí.

Stanice, kam právě vjíždíme, není daleko od sídla Orexisu a já mám pořádné zpoždění. Řekla bych, že se tam zvládnou dostat včas, když po mostech pro pěší poběžím a párkrát to vezmu zakázanou zkratkou. Popadnu kabelku a spěchám ke dveřím vagonu, takže stojím před východem dříve než všichni ostatní cestující. Jakmile se dveře otevřou, vyskočím z vlaku a razím si cestu davem, který sestupuje po jednom z padesáti přerostlých eskalátorů splétajících se dohromady tak, že připomínají obrovskou ve vzduchu zavěšenou pavučinu.

Vyběhnu ze stanice a mrknu na mamutí billboard, který ukazuje aktuální stav kvality ovzduší. Teď je na něm minus deset, neboli červeneý stupeň ohrožení, což znamená, že kyslíkové štíty jsou doporučené. Připraví mě to sice o čas, ale vymaním se z proudu lidí, kteří se valí ven na ulici, přidřepnu si k vysokému měděnému stožáru, abych si vyndala plastovou masku hruškovitého tvaru a nasadila si ji přes nos a pusou. Když ji mám správně nasazenou, zmáčknou stříbrné tlačítko na pravé straně, čímž aktivuji sání, takže mi štít drží přisátý k obličejí a z masky začne proudit kyslík, který budu dýchat, dokud se nedostanu dovnitř.

A pak přijde kyselý déšť. Nejdřív jen pár kapek, než se ale dostanu k prvnímu mostu pro pěší, padá už v šedavých provazcích. Znovu sáh-

nu do kabelky, abych našla deštník, když se ho ale pokusím otevřít, horní pružina se zasekne, takže se speciální vinylový materiál odolný vůči ropným zplodinám nedaří udržet otevřený.

Chvilku váhám, jestli se nemám vrátit. Možná je to znamení, že mám Patrikovu tiskovku vynechat. Možná se mi vesmír snaží říct, že chodit do Orexisu je špatný nápad – tam rozhodně vzpomínkám na tátu neuniknu.

Pak si ale vybavím, jak to před pár minutami vypadalo ve vlaku a jak byla Elusion všude. Po dnešku už se neschovám.

Aspoň ne v reálném světě.

Takže deštník vyhodím do odpadkového koše a vykročím nahoru po mostě.

„Nemám vás na seznamu,“ oznamuje podsaditý, mrzutě vyhlížející člen ochranky Orexisu s očima přilepenýma na obrazovku na skleněné stěně mezi námi. Ještě jednou přiloží moji passkartu ke čtečce a naskenuje.

Orexis sídlí ve zrenovovaném Renaissance Center, komplexu titanových mrakodrapů na břehu Old Detroit River s výhledem do Kanady. S dvousetpatrovým hotelem a stopadesátipatrovou kancelářskou budovou je to prakticky město ve městě – nebo „velkolepá minimetropole“, jak to nazvali v *Detroit Daily News*. Celá budova se teď zrovna hemží lidmi, kteří si za žádnou cenu nechtějí nechat ujít Patrikovo zlomové prohlášení. Vstupní hala je tak narvaná, že mi trvalo skoro půl hodiny jen se dostat ke kontrole průkazů u řady výtahů. Jestli sebou nehodím, tak přijdu o začátek toho mediálního cirkusu.

„Omlouvám se, ale nejste na seznamu novinářů, kteří dostali povolení se akce zúčastnit,“ pronese hlasitě s očima upřenýma na informace z mojí passkarty, které mu vyjely na obrazovce na skleněném panelu.

„Já nejsem novinář,“ vysvětluju. Ten zavalitý člen ochranky má moji

passkartu, ale moje jméno mu evidentně nic neříká, tak se k němu nakloním a zašeptám: „Můj otec je... byl David Welch.“

Bože můj, rozhodně nestojím o nějakou scénu – už takhle mám nepříjemný pocit, když si uvědomím, že táta touhle halou už nikdy neprojde. „Pozval mě přímo Patrik Simmons.“

„Slečno Welchová!“ Vysoký člen ochranky s lesklou hlavou bez jediného vlásku spěchá k nám, jakmile mě pozná, hlas mu zní trochu ječivě a horlivě. „Chcete použít soukromý výtah, nebo –“

Lidé začínají zírat. Zatím mě ještě nikdo jiný nepoznal, ale jestli si nahoru pojedou VIP výtahem, můžu dát své anonymitě sbohem. Tátova nehoda v HyperSoaru se dostala na titulní stránky a já rozhodně nechci, aby mě naháněli novináři jako den dva po pohřbu. Pár nám jich dokonce tábořilo před domem.

Parchanti.

„Úplně stačí, když mě pustíte dovnitř,“ odpovím rychle.

Ten vysoký vytrhne svému kolegovi moji passkartu, naskenuje ji a podá mi ji zpátky. Vděčně na něj kývnu, proběhnu turniketem a zapadnu do přeplněného výtahu. Jsem namáčknutá k jedné ze stěn obložených zrcadly. Sjedou očima k zemi, ne ale dost rychle. Zachytím svůj obraz v zrcadle a mírně řečeno vypadám příšerně.

Z toho deště vypadají moje vlasy podivně mdle a ofina by zoufale potřebovala narovnat žehličkou. Na řasách mám cucky řasenky, takže ve výsledku moje zelené oči působí unaveně a skoro průhledně. Přirozeně porcelánová pleť dostala odstín bledě šedé. Školní uniformu – hnusnou tmavě modrou plátěnou sukni s košilí v barvě slonové kosti – mám mokrou a lepí se mi na tělo na samých špatných místech zadělaná od nánosu popílku, který padá spolu s deštěm. Prohrábnu si rukama vlasy v marné snaze se trochu upravit, ale moc to nepomáhá.

Teď by mě zachránila jen pořádná dekontaminační sprcha.

Když se dveře výtahu otevřou, ustoupím stranou a nechám všechny ostatní vyjít ven přede mnou. U vchodu do hlediště vyčkává dav lidí, nej-

spíš proto, že už je plno. Nejlepší asi udělám, když tam vklouznu zadem. Projdu neoznačenými automatickými dveřmi nalevo ode mě a vstoupím do ohromného vstupního prostoru.

Stěny a neskutečně vysoké stropy ze skla a uhlíkových vláken se třpytí jasnými světly zabudovanými uvnitř. Pod zrcadlícím povrchem jsou také zabudované projektoři, takže se tu mohou bez ustání promítat reklamy na úžasné destinace v Elusion. Detroit vděčí rafineriím na florapetro za své nové bohatství i za tu neskutečnou špínu venku, ale tady je to díky barvitým obrázkům překrásného alternativního světa, který můj otec stvořil, sotva poznat.

Zastavím se před dalšími neoznačenými dveřmi a počkám, až se mi otevrou.

Vejdou dovnitř a stojím teď zády ke zdi. Hlediště pro 2 000 lidí je narvané k prasknutí včetně uzavřené pozorovatelny na horním konci rozlehlého prostoru. Přestože její stěny jsou lehce tónované, takže maskují obličejové tváře lidí uvnitř, rozeznám siluetu Patrikovy matky Cathryn. Její charakteristickou postavu je těžké přehlédnout – je vysoká, se širokými rameny a natupírovaným mikádem. Patrika jeho matka vždycky trochu znervózňuje, takže je dobře, že nesedí v první řadě.

Zhasnou světla a Patrik vyjde na pódium. Působí sebevědoměji a hrději, než jsem ho kdy viděla. Jeho obraz je také přenášen na gigantickou obrazovku, takže je dobře vidět, že na něm italský oblek trochu plandá. Jeho matka teď nejspíš nesouhlasně kroutí hlavou, mně ale přijde docela fajn, že se ještě naplno nepoddal image mladého businessmana. Taky má na sobě kravatu, kterou mu dal můj táta, když Patrik nastoupil do Orexisu na plný úvazek. Nemůžu si pomoci, musím se nad jeho sentimentálností pousmát. Stejně jako já lpí na věcech, na kterých nejvíc záleží.

Dav začne horečně tleskat. Dvě hnědovlásky vedle mě si ho začnou nadšeně fotit a vzdychají nad ním, jako by byl nějaký hollywoodský lamač srdcí. Patrik se zakření a ve tvářích se mu udělají dolíčky. Z toho, jak mu

jiskří v očích, je mi jasné, že mu ta pozornost ani trochu nevádí. Taky je mi jasné, že dneska svou řeč rozhodně vystříhne bez jediné chyby.

Najednou mi v útrokách zatrne.

Jakkoli bych tomu chtěla věřit, Patrikovo nedávné pracovní vytížení zřejmě není jen přechodná záležitost.

Když potlesk ustane, zhluboka se nadechnu a začnu se propracovávat od zadní stěny hlediště směrem dopředu v naději, že Patrik nějak zaregistruje, že jsem tady, abych ho podpořila. Kašlu na to, jak vypadám. Patrik je můj nejlepší kamarád. Bude mu fuk, co mám na sobě nebo že moje vlasy ještě nikdy nevypadaly otřesněji.

„Nejprve bych vám chtěl poděkovat, že jste dnes přišli, tím spíš, že to bylo tak narychlo.“ Patrik se zadívá dolů na čtecí zařízení, na okamžik zaváhá a pak vzhledne a věnuje obecenstvu zářivý úsměv.

„Jak všichni víte, Elusion byla zatím zkušebně distribuována pouze ve třech městech. Los Angeles, Miami a Detroitu –“

Při zmínce o Detroitu se v místnosti ozve menší potlesk.

Dám si prsty k ústům a zahvívám, jak mě to naučil táta na letních prázdninách v Montrealu. V uličce uprostřed zpozoruju trochu volného místa a začnu se k němu propracovávat. Patrik se uprostřed svého projevu zarazí, jako by tu moji vábničku slyšel. Jeho modré oči pátrají v hledišti, zatímco já si trochu razantněji razím cestu vpřed.

„Shane, můžeš nám trochu přisvítit?“ požádá Patrik.

A celé hlediště se najednou koupe v jasném světle. Když se podívám na jeviště, Patrik zírá přímo na mě a usmívá se.

„Tak tady jsi,“ řekne. „Teď tě vidím mnohem líp.“

Zaculím se na něj a neslyšně vyslovím: „Zlom vaz.“

Patrik kývne a naváže, kde ve svém projevu přestal. „Za poslední hodinu byl Orexis zavalený telefonáty ohledně dohadů, že Elusion půjde do celostátní distribuce. Opravdu netuším, kde vaše zdroje tuhle informaci vzaly, ale věřte, že je naprosto... pravdivá! Elusion konečně získala kýžené osvědčení o bezpečnosti od Centra pro interfacové technologie a do kon-

ce příštího týdne budou Ekvipy a aplikace k dostání v dalších deseti městech. A do konce měsíce bude mít k tomuhle nejužasnějšímu technologickému pokroku století přístup celá Amerika!“

Hlediště znovu zaburácí ohlušujícím aplausem.

Přijde ke mně slečna s velkou krabicí blyštivých akrylových náramků. Vtiskne mi jeden do ruky a ukáže vlevo.

„Slečno, během ukázky musí všichni sedět. V řadě L je volné místo.“

„Moment, co to má být za ukázkou?“ zašeptám. „Přece nepůjdeme všichni společně do Elusion?“

Nejsem připravená se tam vrátit. Ani zdaleka.

Slečna zavrtí hlavou. „Ne, to opravdu ne. Bude to jen sugestivní video doplněné hudbou a akupresurní hypnózou. Mohla byste se jít prosím posadit?“

Nervózně si oddechnu a vydám se uličkou nahoru, nalevo si všimnu prázdného místa. Je takřka uprostřed řady, takže se k němu budu muset prodat přes desítky lidí.

„Aplikace pro Elusion, kterou uvedeme na trh, je novější, vylepšenou verzí té, která šla do zkušební distribuce,“ pokračuje Patrik. „Náš tým vynaložil obrovské úsilí, aby vám poskytl ty úplně nejdynamičtější a nejoriginálnější destinace, a dnes bychom vám chtěli nabídnout malou ochutnávku Exitu Vesmír.“

Příkrčím se a s kabelkou přes rameno se snažím diskrétně dostat na své místo, omlouvám se, když někomu zavadím o koleno a překážím ve výhledu.

„Navlékněte si prosím náramky,“ instruuje nás Patrik. „Nepotřebujete sluchátka do uší, ani brýle. Zvuk půjde z reproduktorů. Jen mějte chvílku strpení, než všechno připravíme.“

Davem to zašumí, když zhasnou světla.

Konečně padnu na sedadlo, kabelku si pevně držím na klíně a prameny vlasů mi padají do obličeje. Zatímco si je svazuju do nedbalého drdolu, začne se měnit rozlišení gigantické obrazovky a Patrik v nadživotní velikosti se rozpadá na jednotlivé miniaturní pixely. V momentě, kdy si nan-

dvám náramek, z reproduktorů zaburácí ohlušující kytarové akordy. Se sílíci hudbou se na obrazovce formuje mléčný opar. Když pak potemní až do jednolité černočerné plochy, objeví se na ní milion bílých teček, které oslnivě, intenzivně září. Přikrčím se, když nejen z obrazovky, ale i z okolních stěn vytrysknou plameny. Ohnivě koule se odráží hledištěm a ve vzduchu vybuchují.

Srdce mi buší až v krku. Je to, jako by se samotné hlediště řítilo galaxií a jen těsně se při každém manévru vyhýbalo srážkám s obrovitými asteroidy, obíhajícími planetami a srpkovitými měsíci.

Ucuknu, když se přímo na mě valí ohnivá koule a až v poslední vteřině se stočí doprava. Tohle není doopravdy, připomínám si. Ale přijde mi to sakra skutečné. Tady není žádný půvabný hvězdný prach, není to ta poklidná Elusion, kterou mi ukázal táta – tohle je děsivější a víc vzrušující a víc ohromující a svůdnější. Potom ucítím záchvěv něčeho, co už jsem pocítila mnohokrát, ale za poslední měsíce zapomněla. V hrudi se mi vzdouvá elektrizující energie a v mžiku se mi rozlévá pažemi až do konečků prstů.

Tenhle stín minulého pocitu úplně stačí, abych se přenesla zpět do okamžiku, kdy mě táta poprvé vzal do Elusion, ale pak se mi před očima prožene blyštivá, teplá záře a definitivně mě vytrhne ze zamyšlení. Hard rocková muzika ustane a brzy se vzduchem šíří sotva znatelný šumivý zvuk – jako bílý šum, který by bylo slyšet ze starodávného rádia. Před zraky se nám objeví velké souhvězdí pableskující v uklidňujícím rytmu, který mě zbaví všeho napětí v ramenou a krku. Vlastně cítím, jak se mi všechny svaly v těle uvolňují.

Jedna z hvězd se rozzáří jasněji než ostatní, jiskrné paprsky v odstínech neonově žluté a oranžové a fuchsiové vytváří nejoslnivější podívanou, jakou jsem kdy viděla. Cítím energii, kterou jádro hvězdy pulzuje. Zhluboka se nadechnu s pohledem upřeným na tu nadpozemskou krásu vesmíru kolem mě.

Poprvé za tak dlouho, že mi to přijde skoro jako věčnost, si pomyslím...

Všechno bude dobré.